

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/61/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218200930
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8218200930.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: JUDr. Pavol Pospécha, advokát so sídlom Lichnerova 23, 903 01 Senec, proti žalovanému: C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. N. XXXX/XX, XXX XX J., právne zastúpeného: JUDr. Mgr. Drahoslav Magdziak, advokát so sídlom Dlhý rad 16, 085 01 Bardejov, o zaplatenie 435,72 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5Csp/37/2018-35 zo dňa 17.01.2019 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu 1.inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 247,62 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 247,62 Eur od 23.06.2018 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu 1.inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 247,62 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 247,62 Eur od 23.06.2018 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Vyslovil, že stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 40 ods.1,2, § 44 ods.1,2, § 52 ods.1, § 451 ods.1,2, § 457, § 517 ods.2 a § 544 ods.1 Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods.2, § 9 ods.1 a 2, § 11 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (január 2015),

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný ako dlžník podpísal a vyplnil body 1 až 5 žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/ zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu ako jednostranného právneho úkonu, ktorý bol písomným návrhom na uzavretie zmluvy dňa 09.01.2015. Následne zástupca žalobcu dňa 21.01.2015 podpísal a vyplnil bod 6 predmetnej žiadosti (údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere revolvingového typu) a vystavil oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré malo byť prijatím návrhu a teda uzavretím zmluvy. Nakoľko návrh na uzavretie zmluvy (žiadosť) a prijatie návrhu (žiadosť - bod 6 a oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) nie sú totožné, líšia sa v údajoch o RPMN pre úver, pričom návrh (žiadosť) obsahuje výšku RPMN 29,03 % a údaje o schválenom revolvingovom úvere údaj 28,27 %, teda nedošlo k akceptácii návrhu (žiadosti) zo strany žalobcu, ale išlo o nový návrh, ktorý by mal byť dlžníkom písomne prijatý alebo odmietnutý (§ 44 Občianskeho zákonníka). V konaní však nebolo preukázané, že by dlžník následne urobil ďalší písomný úkon, z ktorého by vyplynulo, že by takýto nový návrh žalobcu prijal. Súd teda na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nemal preukázanú existenciu dvoch platných vzájomných a obsahovo zhodných písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov pre úver, a teda v dôsledku nedodržania obligatórnej písomnej

formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere je táto neplatná (§ 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Uvedený právny záver vyplýva napr. aj z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co/93/2017 zo dňa 07.02.2018, rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/219/2016 zo dňa 11.10.2017.

4. Súd prvej inštancie považoval predmetnú zmluvu za neplatnú, tak v zmysle § 451 v spojení s § 457 Občianskeho zákonníka je každý účastník zmluvy povinný vrátiť druhej strane všetko, čo podľa nej dostal. Žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi finančné prostriedky vo výške 513,- Eur, a nie ako bolo požadované v žiadosti 570,- Eur, keďže od požadovanej výšky úveru žalobca rovno odpočítal poplatok za poskytnutie úveru vo výške 57,- Eur a žalovanému na účet poukázal sumu 513,- Eur, pričom žalovaný ku dňu rozhodnutia súdu veriteľovi vrátil jednotlivými platbami celkovo sumu 265,38 Eur. Z uvedeného vyplýva, že do úplného vydania bezdôvodného obohatenia je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi sumu 247,62 Eur a preto súd žalobe v tejto časti vyhovel.

5. Žalobca sa ďalej domáhal zaplata úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 435,72 Eur od 06.01.2016 do zaplata. Žalobca pri určení dňa omeškania žalovaného s plnením peňažného záväzku vychádzal z toho, že písomným podaním zo dňa 14.12.2015 (odsek 13 odôvodnenia) úver zosplatnil s výzvou na jeho uhradenie. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetná výzva bola žalobcom doručovaná žalovanému na adresu G. XXXX/XX, L. C. L. E., avšak žalovaný v žiadosti o poskytnutie úveru uviedol adresu J. N. XXXX/XX, J.. Keďže žalobca doručoval predmetnú výzvu na inú adresu bydliska žalovaného ako tento uviedol, nemohla vyvolať žiadne právne účinky. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka splatnosť dlhu nastala až dorúčením žaloby žalovanému, ktorú súd považuje za výzvu veriteľa na plnenie. Žaloba bola žalovanému doručená dňa 21.06.2018, teda splatnosť úveru nastala podľa § 563 Občianskeho zákonníka dňa 22.06.2018 a až dňom 23.06.2018 sa žalovaný dostal do omeškania. Preto súd postupom podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 247,62 Eur od 23.06.2018 do zaplata. Žalobca požadoval úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne, avšak ku dňu omeškania, t.j. 23.06.2018 bola výška úroku z omeškania v zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 5 % ročne.

6. Ohľadom žalobcom požadovanej zmluvnej pokuty vo výške 0,04 % denne mal súd prvej inštancie za to, že vzhľadom na neplatnosť zmluvy o úvere je rovnako zmluvné dojednanie týkajúce sa zmluvnej pokuty taktiež neplatné, a preto žalobcovi nemohlo vzniknúť právo na jej zaplata.

7. Ďalej žalobcom uplatnené náklady vo výške 48,458 Eur, ktoré mali byť spojené s mimosúdny uplatnením pohľadávky súd považoval za nepreukázané a zároveň za neúčelné. Žalobca síce predložil listinu označenú ako Pokus o zmier pred začatím súdneho konania, ktorú za žalobcu vypracoval jeho právny zástupca (advokát) a bola adresovaná žalovanému, avšak nepreukázal, aby uvedená listina bolo žalovanému doručená, resp. doručovaná. Súčasne tento úkon právnej služby vykonaný právnym zástupcom žalobcu ešte pred podaním žaloby súd nepovažuje za účelný úkon právnej služby vynaložený v súvislosti s uplatnením pohľadávky na súde, keďže zo žiadneho právneho predpisu nevplýva povinnosť žalobcu ako veriteľa pred podaním žaloby vyzývať dlžníka v omeškani na plnenie.

8. Súd prvej inštancie teda vyhovel žalobe iba v časti o zaplata sumy 247,62 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 247,62 Eur od 23.06.2018 do zaplata a to z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. V prevyšujúcej časti a to jednak čo do úrokov z úveru, poplatkov, zmluvnej pokuty, nákladov spojených s mimosúdny uplatnením pohľadávky ako aj nad rámec priznaných úrokov z omeškania žalobu zamietol z dôvodov uvedených v predchádzajúcich odsekoch rozsudku. Čo do obrany žalovaného, že súd nemohol priznať žalobcovi žalovanú sumu, resp. jej časť z iného titulu ako žiadal žalobca v žalobe, súd prvej inštancie poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.09.2010 sp.zn. 5Cdo/196/2009. Konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo a medzi stranami ani nebolo sporné, že medzi nimi došlo k uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere. Súd však vzhľadom na vyššie uvedené dôvody predmetnú zmluvu o revolvingovom úvere právne posúdil ako absolútne neplatný právny úkon a preto nemohol žalobcovi priznať nárok z titulu nesplateného úveru. Bolo však povinnosťou súdu zisťovať, či skutkové tvrdenia v žalobe, o ktoré žalobca opiera svoj nárok na peňažné plnenie umožňujú posúdiť nárok žalobca podľa iných ustanovení hmotného práva. Súd takto dospel k záveru, že nárok žalobcu možno po právnej stránke posúdiť podľa ustanovení o vydanie

bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka a preto žalobcom uplatnený nárok priznal z titulu bezdôvodného obohatenia.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 1, 2 v spojení s ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Žalobca sa v konaní domáhal zaplattenia sumy 435,72 Eur, pričom úspech mal v časti o zaplattenie 247,62 Eur, t.j. v rozsahu 56,83 % a neúspech v rozsahu 43,17 % (188,10 Eur). Keďže každá zo strán sporu mala úspech približne v jednej polovici, súd postupom podľa § 255 ods. 2 C.s.p. stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov konania.

10. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný a to vo výroku I., ktorým bol žalovaný zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 247,62 Eur s úrokom vo výške 5 % ročne od 23.06.2018 do zaplattenia a vo výroku o trovách konania. Znova namietal, že pokiaľ považoval súd prvej inštancie zmluvu medzi žalobcom a žalovaným za neplatnú, nemohol ďalej posudzovať a rozhodovať nárok žalobcu v zmysle ust. § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 137 C.s.p. Podľa názoru žalovaného žaloba nespĺňa kritéria uvedené v ust. § 137 písm. b/ C.s.p., pretože v zmysle uvedeného ustanovenia žaloby sa identifikujú na základe ich právneho dôvodu, pričom z hmotného práva musí vyplývať, že súd má oprávnenie rozhodnúť, že existujúci právny vzťah medzi stranami modifikuje a že súd má pri tomto usporiadaní určitú mieru diskrečnej právomoci. Keďže tento predpoklad splnený nebol, súd na základe žaloby žalobcu nebol povinný právny vzťah medzi stranami usporiadať a rozhodnúť o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Z dôvodu, že žalobca uplatňoval svoj nárok z dôvodu neplatnej úverovej zmluvy, t. j. z neplatného právneho úkonu, bolo potrebné o žalobe rozhodnúť tak, že ju v celom rozsahu zamietne. Zo strany súdu tak zrejme dochádza k „nejustičnosti“ takéhoto postupu pri rozhodovaní, spočívajúcu v jednostrannosti a automatickosti pomáhania žalobcovi, obzvlášť, ak ide o premlčaný nárok žalobcu. Súd prvej inštancie mal prihliadnúť na premlčanie nároku žalobcu, čo však neurobil. Pokiaľ žalovaný získal bezdôvodné obohatenie dňom 21.01.2015 a žaloba žalobcu bola podaná dňa 27.04.2018, má žalovaný za to, že trojročná objektívna premlčacia doba už uplynula, teda že žaloba žalobcu bola podaná po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Žalovaný preto žiadal, aby súd na túto skutočnosť prihliadol. Poukázal na znenie ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný má za to, že námietky premlčania sa netýka koncentračná zásada konania s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov. Táto právna situácia v danej sporovej veci nenastala, pretože námietka premlčania uplatnená žalovaným v rámci odvolacieho konania už bola kvalifikovaným spôsobom objektivizovaná a so sebou nenesie uplatňovanie nových skutočností, tvrdení alebo dôkazov, ktoré by neboli súdu prvej inštancie známe. Preto z dôvodu, že konanie na súde prvej inštancie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaný navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalpbí v napadnutej časti zamietnuť. Zároveň si uplatnil trovy konania.

11. Odvolanie bolo doručené dňa 28.03.2019 na vyjadrenie žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Žalovaný možnosť vyjadrenia k odvolaniu nevyužil.

12. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalovaného vo vzťahu k vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 247,62 Eur s príslušenstvom. Žalovaný namietal, že z hmotného práva musí vyplývať, že súd má oprávnenie rozhodnúť, že existujúci právny vzťah medzi stranami modifikuje a že súd má pri tomto usporiadaní určitú mieru diskrečnej právomoci, teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kritéria podľa ust. § 137 písm. b/ C.s.p., teda že súd prvej inštancie nebol povinný právny vzťah medzi

stranami usporiadať a rozhodnúť o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie. Žalobca uplatňoval svoj nárok z dôvodu neplatnej úverovej zmluvy, t.j. z neplatného právneho úkonu, preto bolo potrebné o žalobe rozhodnúť tak, že ju v celom rozsahu súd prvej inštancie zamietne.

15. Odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka žalovaného nie je dôvodná. Odvolací súd plne súhlasí s právnym názorom súdu prvej inštancie, tak ako to uviedol Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/196/2009 zo dňa 22.09.2011, teda že civilné konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd). Teda že strany nie sú povinné uplatnený nárok a ani obranu proti nemu právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Musia uviesť iba rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je, nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ňou tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nie je ani v rozpore s ust. § 137 písm. b/ C.s.p. ako sa nesprávne domnieva žalovaný. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17.01.2019 jednoznačne vyplýva, že súd oboznámil predbežný právny názor na danú vec, k čomu právny zástupca žalovaného uviedol, že sa stotožňuje s názorom súdu ohľadom neplatnosti zmluvy o úvere. Pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia, poukázal na to, že žaloba je postavená na inom nároku. Nie je tu uplatňovaný nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, preto nie je možné bezdôvodné obohatenie žalobcovi priznať, teda žalovaný už z oboznámeného predbežného právneho názoru na danú vec zo strany súdu vedel, že tento bude rozhodovať aj o bezdôvodnom obohatení. Odvolací súd teda nemá za to, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k „nejusťičnosti“ postupu pri posudzovaní nároku žalobcu.

16. Žalovaný v odvolacom konaní vzniesol aj námietku premlčania nároku. Odvolací súd zhodne s názorom žalovaného má za to, že námietka premlčania sa netýka koncentračnej zásady konania, pretože skutočne, tak ako žalovaný námietku premlčania uplatnil nie je spojená s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že ide o konanie v spotrebiteľskej veci, teda o spor s ochranou slabšej strany.

17. Účelom inštitútu premlčania upraveného v ust. § 100 až § 114 Občianskeho zákonníka je podľa ustálenej súdnej judikatúry okrem stimulácie veriteľa k rýchlemu uplatneniu jeho práva aj snaha predchádzať v konkrétnych prípadoch v dôkaznej núdzi na strane veriteľa v súdnom konaní a prispieť k právnej istote účastníkov občianskoprávných vzťahov. Premlčanie je kvalifikované ako uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Ide o uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti. Premlčanie je objektívnou skutočnosťou nezávislou na vedomosti veriteľa, či dlžníka. Vyžaduje márne uplynutie premlčacej doby stanovenej zákonom spojené s nevykonávaním subjektívneho práva veriteľa. Pokiaľ dlžník účinne vnesie námietku premlčania, dochádza v okamihu jej vznesenia k zániku nároku.

18. Vo veci sa súd prvej inštancie možnosťou premlčania nároku z dôvodu, že žalovaný túto námietku v konaní pred súdom prvej inštancie nevzniesol vôbec nezaoberal. Odvolací súd preto považoval za správne rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 247,62 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 247,62 Eur od 23.06.2018 do zaplataenia a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, aby nebolo znemožnené strane, konkrétne žalobcovi, uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, aby došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Odvolací súd použil toto ustanovenie tak, že ho vyložil v širšom rozsahu, pretože súdom prvej inštancie nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu. Námietka premlčania bola vznesená až v odvolacom konaní.

19. Úlohou súdu prvej inštancie bude zaoberať sa vznesenou námietkou premlčania žalovaným a znova čo do napadnutej časti rozhodnúť a svoje rozhodnutie v ust. § 220 C.s.p. odôvodniť.

20. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 3 C. s. p.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.